

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/144/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315201660
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1315201660.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: W. M., J.-W.-D. XX, W., I., zastúpeného Lansky, Ganzger & Partner Rechtsanwälte, spol. s.r.o., IČO: 36851710, Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, proti žalovanému: 1. Ružomerská lyžiarska, a.s., IČO: 36 361 844, Pri starej prachárni č. 14, Bratislava, zastúpeného advokátkou Mgr. Monikou Dubskou, Šoltésovej 13, Ružomberok, o zaplatenie 26.108,70 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 20.02.2018, č.k. 11C/65/2015-218, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, ktorými zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu za bolesť v sume 8.471 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5.027 eur od 18.12.2014 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.444 eur od 24.01.2018 do zaplatenia a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 10.506 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 18.12.2014 do zaplatenia a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

Žalobcovi priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu za bolesť v sume 8.471 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5.027 eur od 18.12.2014 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.444 eur od 24.01.2018 do zaplatenia (výrok I.), náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 10.506 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 18.12.2014 do zaplatenia (výrok II.), všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III).

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 03.02.2015 domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti zaplatiť mu sumu 22.762,50 eura s príslušenstvom titulom náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „SSÚ“). Uviedol, že dňa 06.04.2013 spolu s manželkou navštívili lyžiarske stredisko Skipark Ružomberok - Malinô Brdo, ktoré bolo v predchádzajúcich dňoch (02.04.2013 až 05.04.2013) zatvorené. Pri zlyžovaní po svahu č. 2, na jeho spodnom konci, v miestach medzi zjazdovkou č. 2 a č. 3, pod svahom, v nadmorskej výške približne 923 m nad morom, vošiel do hlbokého snehu na zle upravenú zjazdovku. Tento úsek pritom prevádzkovateľ nijako neoznačil, ani na neho neumiestnil žiadne upozornenie o tom, že túto časť zjazdovky neudržiava v zjazdom stave a prechod cez neho je nebezpečný alebo že ide o úsek, ktorý nie je zjazdovkou, je neprejazdný, prípadne prejazdný na vlastné nebezpečenstvo. Vjazd do hlbokého neupraveného snehu žalobcu zabrzdil v spodnej časti tela, pričom vrchná časť tela sa zotrvačnosťou pohybovala ďalej, v smere trajektórie jeho pohybu, čo malo za následok fraktúru spodnej časti nohy, poranenie kolenného kĺbu a zlomeninu

predkolenia. Prvú pomoc mu poskytla Horská záchranná služba, a to zafixovaním postihnutej končatiny a prevozom z miesta úrazu ku osobnému motorovému vozidlu, ktoré ho následne transportovalo do Ústrednej vojenskej nemocnice v Ružomberku, kde sa podrobil lekárskemu vyšetreniu. Lekárske vyšetrenie potvrdilo okrem zlomeniny horného konca píšťaľy aj zlomeninu predkolenia a ťažké poranenie kolenného kĺbu a jeho okolia. Žalobca sa po presune na Mníchovskú kliniku podrobil dňa 08.04.2013 chirurgickému zákroku, po ktorom nasledovala zdĺhavá ambulantná rehabilitácia. Jeho zdravotný stav si následne vyžiadal ďalšie operačné zákroky, po ktorých trpel trombózou. Na tomto skutkom základe žalobca vyvodzoval zodpovednosť žalovaného za škodu na jeho zdraví, keďže táto vznikla následkom porušenia jeho povinnosti udržiavať zjazdovosť a bezpečnosť lyžiarskych tratí v zmysle ustanovenia § 8 ods. 1 písm. c) zákona č. 544/2002 Z.z. o Horskej záchrannej službe (ďalej len „zákon č. 544/2002 Z.z.“); výšku škody pritom žalobca odvodzoval od lekárskeho posudku, ktorý si dal vypracovať za účelom ohodnotenia výšky bolestného a SSÚ.

3. V priebehu konania žalobca rozšíril žalobu o nárok na bolestné v sume 3.346,20 eura, ktorý vyvodzoval od dodatku k lekárskemu posudku určujúceho bolestné v počte 195 bodov. Konajúci súd pripustil zmenu žaloby na pojednávaní dňa 23.01.2018.

4. Súd prvej inštancie považoval za sporné skutočnosti týkajúce sa času a miesta úrazu žalobcu, keď žalovaný s poukazom na záznam o zásahu Horskej záchrannej služby tvrdil, že k nemu došlo dňa 06.03.2013, v nadmorskej výške 1.200 m nad morom, zatiaľ čo žalobca ako dátum úrazu uviedol deň 06.04.2013, okolo 12,30 hod., vo výške okolo 800 m nad morom. Súd prvej inštancie sa vykonaným dokazovaním priklonil k tvrdeniam žalobcu, ktorých pravdivosť mal za preukázané výsluchom svedkov - záchranárov, ambulantným nálezom Ústrednej vojenskej nemocnice SNP v Ružomberku, ako aj závermi analýzy video záznamu zo dňa 06.04.2013; tieto v súhrne jednoznačne preukázali, že úraz žalobcu sa stal dňa 06.04.2013, v mieste nad bufetom Slniečko, na zjazdovke, po ktorej bežne lyžujú lyžiari, pričom presnosť určenia miesta úrazu bola s odchýlkou plus mínus 5 metrov. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie osvedčené, že lyžiarska trať v mieste úrazu nebola upravená, keď žalovaný, ako jej prevádzkovateľ, ju neoznačil za nezjazdovú alebo neupravenú, teda rizikovú. Porušenie povinnosti žalovaného pri označení a úprave lyžiarskeho areálu, konkrétne nezabezpečenie zjazdovosti a bezpečnosti lyžiarskej trate počas prevádzkového času zariadenia určeného na osobnú lanovú dopravu (§ 8 ods. 1 písm. c) zákona č. 544/2002 Z.z.) následne vyhodnotil v zmysle ustanovenia § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) ako porušenie preventívnej povinnosti, a tým aj porušenie generálnej prevencie v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bez ktorej by ku škode na zdraví žalobcu nedošlo; tým bola daná i priama príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovaného a vzniknutou škodou.

5. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním nemal za preukázané okolnosti spoluzavinenia žalobcu na vzniknutej škode. V tomto smere žalovaný neunesol dôkazné bremeno o existencii takej okolnosti, ktorú by zapríčinil žalobca a táto by mala vplyv na vzniknutú škodu (napríklad rýchla jazda, neprispôsobenie jazdy stavu zjazdovky, alkohol a podobne), a preto nerozhodol o spoluzavinení žalobcu.

6. Pokiaľ išlo o uplatnenú výšku škody, súd prvej inštancie vychádzal z lekárskeho posudku zo dňa 16.07.2014, ktorý stanovil bolestné žalobcu na 305 bodov a SSU na 637,50 bodov. Podľa dodatku ku lekárskemu posudku zo dňa 04.12.2017 bolo bolestné zvýšené o 195 bodov. Vzhľadom na to, že bolestné bolo v roku 2014 ohodnotené počtom bodov 305, pri náhrade za jeden bod á 16,48 eura, predstavovala náhrada za bolesť sumu 5.026,40 eura, po zaokrúhlení 5.027 eur. Bolesť po ďalších zárokoch vykonaných v roku 2015 bola ohodnotená počtom bodov 195 bodov, pri náhrade za jeden bod á 17,66 eura, predstavovala náhrada bolestného sumu 3.443,70, po zaokrúhlení 3.444 eur; náhrada za bolesť celkom predstavovala sumu 8.471 eur.

7. Vo vzťahu k náhrade za SSU, súd prvej inštancie konštatoval, že toto bolo ohodnotené v roku 2014 počtom bodov 637,50, čo pri náhrade za jeden bod á 16,48 eura, zodpovedalo sume 10.506 eur.

8. Súd prvej inštancie aplikujúc ustanovenie § 444 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3, § 5 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“) priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy celkom 18.977 eur (8.471 eur titulom bolestného + 10.506 eur titulom SSÚ) a vo zvyšnej časti jeho nárok ako nedôvodný zamietol.

9. Konajúci súd priznal žalobcovi v zmysle § 517 ods. 1 a 2 v spojení s § 563 Občianskeho zákonníka spolu s istinou i príslušenstvo, t.j. úrok z omeškania vo výške súladnej s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Mal za to, že žalobca požiadal žalovaného o plnenie, a preto sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením bolestného a SSÚ počnúc od 18.12.2014 a v prípade žaloby o ďalšie bolestné počnúc od 24.01.2018, a preto ho zviazal ku zaplateniu úrokov z omeškania od uvedených dátumov do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) podľa pomeru úspechu vo veci. Žalobca mal vo veci čiastočný úspech v rozsahu 45,20 %, keď žiadal zaplatenie sumy spolu 26.108,70 eura, pričom konajúci súd mu priznal len nárok na zaplatenie sumy 18.977 eur, čo predstavovalo úspech žalobcu v rozsahu 72,60 % a jeho neúspech v rozsahu 27,40 %; celková úspešnosť žalobcu v spore zodpovedala rozsahu 45,20 % (72,60 % - 27,40 %). Súd prvej inštancie preto uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 45,20 %.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, z hľadiska obsahu proti výrokom, ktorými zaviazal žalovaného na zaplatenie náhrady za bolesť a SSU spolu s príslušenstvom, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. Mal za to, že konajúci súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nezohľadnil, že za úraz a jeho rozsah je spoluzodpovedný samotný žalobca, ktorý sa označil za priemerného lyžiara. V priebehu konania žalovaný predložil konajúcemu súdu mapu s rozložením lyžiarskych tratí, s ktorou bol povinný sa každý lyžiar, vrátane žalobcu, oboznámiť. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že mapu s polohou zjazdoviek dobre poznal, nakoľko na Malinom Brde lyžoval s manželkou pomerne často. V stredisku sa nachádzala len jedna sedačková lanovka, táto slúžila na vyvezenie lyžiarov na tzv. hlavný kopec a na ňom sa nachádzali červené a čierne zjazdovky, ktorých sklon bol väčší ako 40 stupňov a na ktorých lyžovanie bolo pomerne fyzicky náročné. Manželka žalobcu síce uviedla, že so žalobcom sa chodia lyžovať často, avšak bez súčasného popisu zjazdoviek, na ktorých lyžujú; v označenom lyžiarskom stredisku pritom lyžujú slabší lyžiari len v spodnej časti svahu, na miestach, na ktorých majú zriadené samostatné trate s nízkym sklonom. Svedkyňa zároveň uviedla, že úraz sa nestal pri prvej jazde dole svahom, skôr pri jednej z posledných. Z uvedeného žalovaný následne vyvodil, že zranenie žalobcu vzniklo jeho spoluzavinením, keďže v daný deň bola zjazdovka zjazdná a bezpečná, v opačnom prípade by existoval záznam o ďalšom úraze, ktorý sa však nestal.

12. Žalovaný vyjadril v odvolaní pochybnosti nad tým, či sa úraz žalobcu stal skutočne na zjazdovke. V tomto smere síce žalobca založil do súdneho spisu znalecký posudok vyhotovený svedkom W., znalcom z Ústavu kriminalistiky a kriminológie, s.r.o., ktorý však konštatoval, že presnú polohu miesta úrazu bolo možné určiť s presnosťou na 5 metrov. Podľa mienky žalovaného rozptyl 5 metrov neumožňoval konajúcemu súdu, aby dostatočne konštatoval, že sa úraz stal priamo na zjazdovke. Mal za to, že pri poslednej jazde sa žalobca musel nejakým spôsobom dostať mimo zjazdovku a uviaznuť mimo upravovaný terén. Záverom poukázal na Pravidlá správania pre lyžiarov, vydané medzinárodnou lyžiarskou federáciou FIS, ktoré síce nemožno považovať za všeobecne záväzné, avšak zaväzujú lyžiarov na zjazdovej trati a ich porušenie predstavuje porušenie právnej povinnosti predchádzať vzniku škodám.

13. Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného nestotožnil s jeho argumentáciou tak vo vzťahu k spoluzodpovednosti za úraz, ako aj ku skutkovým okolnostiam týkajúcim sa úrazu. Uviedol, že žalovaný vytrhol z kontextu jeho vyjadrenie, ktorým sa označil za priemerného lyžiara, neprofesionála. Zdôraznil, že lyžovaniu sa venuje síce len rekreačne, cca od roku 1976, kedy absolvoval štandardný lyžiarsky výcvik, avšak počnúc od roku 1982 lyžuje pravidelne každú zimnú sezónu, pričom absolvoval i kurzy na vylepšenie techniky lyžovania; jeho skúsenosti a intenzita lyžiarskej praxe preto potvrdzujú, že je veľmi dobrým lyžiarom a jeho technika jazdy tak nemohla mať vplyv na škodový následok.

14. Podľa mienky žalobcu žalovaný označil nepresne miesto úrazu, ktoré nebolo na tzv. Veľkej mulde, t.j. zjazdovke č. 7, ktorú možno považovať za pomerne vysoko fyzicky náročnú, ale nad bývalým bufetom Slniečko, v nadmorskej výške cca 800 m nad morom. Na tomto mieste sa nachádzali tri zjazdovky, označené číslami 1, 2 a 3, všetky so strednou obtiažnosťou (farba červená). Podľa analýzy vypracovanej Ústavom kriminalistiky a kriminológie, s.r.o. sa inkriminované miesto nachádzalo na

zjazdovke, po ktorej bežne lyžujú lyžiari, ktorú okolnosť potvrdil vo svojej výpovedi aj pracovník Horskej záchranej služby, označujúc dané miesto ako vhodné pre slabších lyžiarov. Žalobca v konaní preukázal, že k úrazu došlo dňa 06.04.2013, pričom bezprostredne po ňom bol ošetrovaný Horskou záchrannou službou, ktorá skutočnosť je zachytená vo videu, ktoré predložil v priebehu konania. Predmetné video pritom zaznamenalo skúter patriaci Horskej záchranej službe pri odvážaní žalobcu z miesta úrazu. Identifikačné údaje vzťahujúce sa k videu, ktoré neboli žiadnym spôsobom upravované, tak jednoznačne preukazovali nielen miesto, ale i čas vzniku škody. Žalovaný pritom neposkytol žiadne relevantné dôkazy k tvrdeniam o opaku, t.j. že sa úraz stal mimo zjazdovky.

15. Žalobca mal za to, že v konaní dostatočne preukázal porušenie povinnosti žalovaného ohľadom zabezpečenia zjazdovosti lyžiarskej trate. V tomto smere poukázal i na Predpis pre zaistenie bezpečnosti prevádzky na lyžiarskych tratiach, vydaný v súlade s § 8 zákona č. 544/2002 Z.z., ako tzv. Predpis Lavex, ktorého je žalovaný členom, ako aj na českú technickú normu STN 01 8027, týkajúcu sa značenia a zabezpečenia v lyžiarskom stredisku. V ich zmysle treba za minimálny štandard pre zabezpečenie zjazdovosti lyžiarskej trate považovať úpravu spočívajúcu v zhutnení neupravenej vrstvy snehovej pokrývky, a to jej prejdením snežným pásovým vozidlom po skončení dennej prevádzky. V danom prípade, však k takejto alebo obdobnej úprave lyžiarskej trate nedošlo a napadaná hrubá vrstva snehu tvorila prekážku majúcu za následok náhle spomalenie, až zastavenie žalobcu pri zjazde a vyústila do jeho zranenia. Ak by žalovaný upravil lyžiarsku trať, k úrazu na strane žalobcu by nedošlo, nakoľko tento by uvedenou časťou trate plynulo prešiel. Žalobca pritom žiadnym spôsobom neporušil pravidlá správania sa lyžiarov vydané FIS, pretože nelyžoval mimo označenej zjazdovky. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a žalovaného zaviazat' k náhrade trov konania.

16. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich výrokoch a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.05.2019 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

17. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

18. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

19. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

20. Podľa § 444 Občianskeho zákonníka pri škode na zdraví sa jednorazove odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

21. Preskúmaním súdneho spisu sa odvolací súd plne stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.). Konajúci súd správne ustálil, že žalobca v konaní preukázal, že úraz, z ktorého si uplatňoval nárok na náhradu škody na zdraví, sa stal dňa 06.04.2013, a nie dňa 06.03.2013, ako je poznačené v záznamoch Horskej záchranej služby, ako aj to, že tento sa stal na mieste označenom žalobcom. Súd prvej inštancie v tomto smere správne vychádzal z analýzy vypracovanej Ústavom kriminalistiky a kriminológie, s.r.o. zo dňa 06.05.2016, zameranej na rozbor videozáznamu z iPhonu, a z jej záverov, ktoré potvrdil v rámci výpovede svedok Mgr. B. W., PhD. Svedok ozrejmil, že tak čas, ako aj miesto úrazu ustálil tzv. dvojitou analýzou, pričom videozáznam predložený žalobcom stanovil pomocou metadát, t.j. zaznamenaných údajov, dátum a zemepisnú polohu tohto miesta. Tieto informácie následne porovnával so záznamom z web kamery strediska Malinô Brdo zo dňa 06.04.2013. Na týchto záznamoch, s pomerne širokým záberom, síce nebolo vidieť konkrétny okamih úrazu žalobcu, ale len okolnosti nasledujúce po ňom, tieto však z hľadiska viditeľných obrysov postáv a vecí zodpovedali tomu, čo bolo zachytené vo videozázname. Svedok zdôraznil, že polohu a čas úrazu žalobcu bolo možné zistiť i len na podklade videozáznamu z iPhonu, bez potreby jeho komparácie so záznamom z web kamery, pričom pokiaľ išlo o

hodnovernosť zistených údajov, táto bola daná vlastnosťami pomerne presného satelitného systému, s odchýlkou maximálne plus mínus 5 metrov. Pri videozázname z iPhoneu pritom nezistil žiaden predpoklad jeho sfaľšovania, nakoľko každá stotina záznamu, ako aj záznam ako celok, neboli nijako pozmenené. Žalovaný síce spochybnil exaktnosť analýzou určeného miesta úrazu (ako na zjazdovke) s ohľadom na svedkom prezentovanú možnú odchýlku (plus mínus 5 metrov), majúc za to, že žalobca sa musel dostať mimo zjazdovku a uviaznuť mimo upravovaný terén, v tomto smere však neprodukoval žiadne dôkazy vyvracajúce závery analýzy zo dňa 05.06.2016 predloženej žalobcom. Z nich vyplýva, že miesto úrazu a neskoršie miesto zásahu Horskej záchranej služby bolo niekoľko metrov od súradníc uvedených v metadátach videozáznamu z iPhoneu, ktoré sa nachádzalo nad bufetom Slniečko, na zjazdovke, po ktorej bežne lyžujú lyžiari. V tomto smere možno podľa mienky odvolacieho súdu podporne vychádzať i z výpovede svedkyne N. M., ktorá bola priamym svedkom úrazu žalobcu. Tá uviedla, že úraz žalobcu sa nestal mimo vyznačenej lyžiarskej trasy, ale na svahu, niekde pri bufete. Rovnako i svedok R. N., ktorý sa ako člen Horskej záchranej služby zúčastnil záchranej akcie, po vzhliadnutí miesta úrazu žalobcu potvrdil, že na uvedenom mieste sa bežne lyžuje, pričom, ak by sa úraz nestal na zjazdovke, v správe by muselo byť zachytené, že sa stal vo voľnom teréne alebo na ceste. Žalovaný preto pochybnosti ohľadne miesta úrazu ako miesta nachádzajúceho sa mimo zjazdovku nijako nepreukázal.

22. Žalovaný rovnako nepreukázal svoje tvrdenia, že zjazdovka, po ktorej sa v deň úrazu žalobcu lyžovalo, bola v mieste úrazu riadne upravená, a teda bola zjazdová a bezpečná, a preto sa nemohol dopustiť porušenia žiadnej právnej povinnosti. Jeho tvrdenia boli v prvom rade v rozpore s tými ústnymi vyjadreniami, ktoré jeho právna zástupkyňa predniesla na pojednávaní súdu dňa 27.10.2015; považovala za nesporné, že lyžiarsky svah bol z časti upravený a z časti neupravený, pričom v dolnej časti upravený nebol. Argumentáciu žalovaného vyvracia i výpoveď žalobcu, ako aj svedkyne N. M., ktorá uviedla, že svah okolo sedačky bol upravený, nebol síce optimálny, ale dobrý na zlyžovanie, pričom problém bol pod svahom, smerom na ďalší vlek, kde bol hlboký sneh a v tejto časti svah upravený nebol. Pravdivosť tvrdení žalovaného ohľadne zjazdovosti lyžiarskej trate nezakladá bez ďalšieho ani jeho poukaz na údaje Horskej záchranej služby, podľa ktorých sa v inkriminovaný deň nestal žiaden iný úraz.

23. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a vykonaného dokazovania možno potom súhlasiť s právnym názorom konajúceho súdu, že žalovaný v konaní nepreukázal splnenie povinnosti podľa ustanovenia § 8 ods. 1 písm. c) zákona č. 544/2002 Z.z., podľa ktorého je prevádzkovateľ počas prevádzkového času zariadenia určeného na osobnú lanovú dopravu povinný zabezpečiť zjazdovosť a bezpečnosť označenej lyžiarskej trate; za lyžiarsku trať treba pritom podľa predpisu pre zaistenie bezpečnosti prevádzky na lyžiarskych tratiach tzv. Predpis Lavex, vydaného v súlade s § 8 zákona č. 544/2002 Z.z. (ktorým sa riadil i žalovaný), považovať terén pre vykonávanie lyžiarskej činnosti, vhodným spôsobom vyznačený, upravovaný a kontrolovaný pred vysokohorským nebezpečenstvom, t.j. aj lyžiarsku zjazdovú trať (určenú pre zjazdové lyžovanie a snowboarding), ako aj lyžiarsku trasu (slúžiacu na odjazdy lyžiarov alebo prepojenie lyžiarskych zjazdových tratí). V tomto smere žalovaný neprodukoval žiaden dôkaz vyvracajúci tvrdenia žalobcu o porušení jeho prevenčnej povinnosti (§ 415 Občianskeho zákonníka).

24. V ďalšom žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie otázky spoluzavinenia žalobcu na vzniku úrazu. Otázka spoluzavinenia, t.j. stanovenie miery akou sa úkony strany (protiprávne) podieľajú na vzniku škody, nie je otázkou skutkovou, ale otázkou právnou. Žalovaný teda v tomto smere namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd sa i pri skúmaní tejto námietky žalovaného stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný nepreukázal také okolnosti, ktoré by zakladali spoluzodpovednosť žalobcu na vzniku úrazu.

25. V prvom rade treba uviesť, že žalovaný len všeobecne argumentoval, že žalobca sa po príchode do lyžiarskeho strediska mal oboznámiť s jeho mapou a rozložením lyžiarskych tratí a ako priemerný lyžiar mal potom lyžovať len na takých tratiach, ktorých náročnosť zodpovedala jeho lyžiarskym schopnostiam. Z výpovede žalobcu, ako aj jeho manželky pritom vyplynulo, že obaja sa považovali za skúsených lyžiarov, boli oboznámení s tzv. bielym kódexom a lyžiarske stredisko a v ňom umiestnené jednotlivé lyžiarske zjazdové trate poznali, nakoľko ho každoročne navštevovali. Vychádzajúc z týchto skutočností, ktorých pravdivosť žalovaný nijako a ničím nevyvrátil, je zrejmé, že neosvedčil svoje domnienky o spoluzavinení žalobcu na vzniku škody precenením jeho schopností. Napokon, i svedok R. N. potvrdil, že k úrazu žalobcu došlo v teréne, v ktorom bežne lyžujú i slabší a priemerní lyžiari, preto za tejto situácie ani prípadná stredná (priemerná) úroveň lyžiarskych schopností žalobcu nemala vplyv na vznik škody;

a to najmä v situácii, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný dostatočne nezabezpečil zjazdnosť lyžiarskej trate (príp. lyžiarskej trasy) v mieste úrazu.

26. S poukazom na vyššie uvedené a jeho sumarizáciou možno uzavrieť, že žalovaný v konaní nepreukázal splnenie prevenčnej povinnosti (§ 415 Občianskeho zákonníka), spočívajúcej v povinnosti dostatočne zabezpečiť zjazdnosť a bezpečnosť lyžiarskej trate v mieste úrazu, ktorej porušenie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody žalobcu. V tomto smere odvolací súd poukazuje i na vyjadrenie MUDr. B. Q. v dodatku k lekárskeho posudku zo dňa 04.12.2017, v ktorom sa okrem iného vyjadril i k nehodovému mechanizmu konštatujúc, že jeho priebeh bol plne v zhode s charakterom zranenia žalobcu. Žalovaný v priebehu konania na súde prvej inštancie nerozporoval bodové hodnotenie náhrady za bolesť (s počtom bodov 305 a 195) a za SSU (s počtom bodov 637,50), ktoré žalobca odvodzoval od lekárskeho posudku MUDr. B. Q. zo dňa 16.07.2014 a dodatku k nemu zo dňa 04.12.2017. Žalovaný ani v odvolaní neuviedol dôvody, ktorými by spochybnil správnosť bodového ohodnotenia bolesti a SSU a následne súdom prvej inštancie uskutočnený výpočet náhrady za bolesť v sume celkom 8.471 eur a za SSU v sume 10.506 eur, vrátane priznaného príslušenstva. Odvolací súd, viazaný uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), tak nemal podklad na to, aby sa v rámci odvolacieho prieskumu bližšie zaoberal inými ako žalovaným výslovne namietanými skutočnosťami, ktoré sa týkali základu nároku žalobcu, a nie jeho výšky.

27. So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť rozsudku súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcich častiach. Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval ním uvádzané tvrdenia za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, ktorými zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu za bolesť v sume 8.471 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5.027 eur od 18.12.2014 do zaplataenia a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.444 eur od 24.01.2018 do zaplataenia a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 10.506 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 18.12.2014 do zaplataenia a v súvisiacom výroku o náhrade trov, ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

28. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).